

Radical paella de llamàntol

Una seixantena de programadors internacionals participen en el Radicals Weekend del Teatre Lliure

TERESA FERRÉ / Barcelona
 ● I un altre cop el llamàntol, icona gràfica d'aquest cicle de nova creació escènica. Aquest any ja no com a protagonista de cap espectacle sinó com a ingredient es-

trella de la paella que ahir, diumenge, al migdia se servia en la segona edició del Radicals Lliure. Menú de cloenda, punt de trobada i contacte per a l'intercanvi d'impressions de manera lúdica entre pro-

fessionals i artistes. Una seixantena de programadors internacionals i d'arreu de l'Estat, vint més que l'any passat, han participat en el Radicals Weekend d'aquest cap de setmana que els ha ofert la possibi-

litat de veure fins a onze espectacles en tres dies. Aquesta mostra per a professionals, organitzada pel Lliure amb la col·laboració de l'Institut Ramon Llull, té continuïtat assegurada.

El director del Teatre Lliure, Àlex Rigola, es mostra satisfet a la recta final del Radicals Lliure: «És importantíssim continuar. Per als programadors que treballen aquest tipus de propostes poder trobar-se i tenir aquest ventall per triar és bàsic. Per a nosaltres també. El cicle el pensem des de tres línies: les coproduccions d'espectacles, la presència de propostes internacionals importants i la visualització de la nova creació a la ciutat.» Més enllà dels professionals Rigola és conscient que el públic d'aquest teatre és minoritari. «Però existeix i com a teatre públic, tot i que no som els responsables de com ha de funcionar la nova creació, ja que la política que s'ha de fer és molt més àmplia i diversa, apostem per aquest tipus d'espectacle més arriscat. Omplim un buit, però evidentment no és el Lliure el que ha de decidir; cal la implicació d'altres institucions», afirma Rigola.

A més de les diferents coproduccions aquest cap de setmana s'ha pogut gaudir encara d'una de les propostes més interessants del panorama escènic europeu: el teatre documental de la companyia Rimini Protokoll. El creador Stefan Kaegi aposta ara per mostrar la vida del camioner que fa ruta amunt i avall d'Europa. *Cargo Sofia-Barcelona* té com a protagonistes dos «especialistes» –terme amb què la companyia anomena les persones que protagonitzen les seves obres ja que no són ni actors ni actrius professionals– els camioners búlgars Ventsislav Borissov i Nedjalko Nedjalkov. Amb el públic situat a la part de la càrrega d'un tràiler comença un viatge que recorre paral·lelament diversos països europeus (Sèrbia, Croàcia, Suïssa, Itàlia, França, Espanya) alhora que passeja l'espectador per un dels espais més desconeguts de Barcelona, el moll de la Zona Franca. A més de la duresa de la vida quotidiana dels camioners també hi ha temps per a la crítica

Un cuiner prepara la paella amb què es va tancar una altra edició del Radicals Weekend. / GABRIEL MASSANA

social i la denúncia de la corrupció a través del cas de l'empresa Willi Beltz i per saber com funciona l'activitat del port i de Mercabarna amb les explicacions dels seus treballadors, que també fan d'actors per a l'ocasió.

Una altra veu amb reconeixement internacional que ha estrenat al Lliure és la de Rodrigo García. *Arrojad mis cenizas sobre Mickey* mostra un García en plena forma, com a dramaturg i també com a director. Un espectacle rodó. Fidel a la proposta escènica de La Carnicería Teatro, aquesta és una peça en què es combina la potència del text, projectat o parlat pels intèrprets (Jorge Horino, Juan Loriente i Núria Lloansi increïblement convincents tots tres), amb l'estètica visual marca de la casa, menjar i anima-

lons inclosos i aquelles llistes de text tan sintètiques i colpidores a què té acostumat el públic. García continua criticant amb el mateix cinisme intel·ligent aquesta societat en què vivim. Per exemple, en l'escena en què apareix la família perfecta, àvia i gos inclòs, que veu com el seu flamant cotxe queda embrutat per uns personatges amarats de fang. I un tractament nou del sexe ara protagonitzat per dues mentes, les dels filòsofs Montaigne i Rousseau. El resultat s'allunya de muntatges anteriors, aparentment molt més rabiosos, ja que la factura és d'un senyor que provoca més inquietud emocional i convida més a la reflexió.

Divendres a la vespre estrenava a Barcelona Angélica Liddell, creadora que, igual que Rodrigo García,

ha desenvolupat la seva carrera a l'escena madrilenya. Veure per primer cop Liddell damunt d'un escenari pot provocar de tot menys indiferència. D'entrada es pot afirmar que qui l'hagi vist segur que com a espectador se'n recordarà per sempre més. Els seus jocs de veu irrepetibles, la seva força i energia com a actriu que sembla incombustible, la seva actitud d'una sinceritat eixordadora, a les antípodes de la cartellera que vivim. *El año de Ricardo* es basa en una mena de sermó laic sobre el totalitarisme. Per tant, molta presència de la ideologia nazi en un repàs per la naturalesa de la maldat humana exemplificada en diversos episodis del segle XX. També és crítica la democràcia com a sistema i es parla de la destrucció del planeta a les mans de la

humanitat. Ricardo, un malalt atès pel seu fidel criat mut, que li va donant pastilles al llarg de tota la intervenció, puja al poder gràcies al sistema democràtic que emprà per instaurar l'absolutisme sense cap mena de pietat. La violència verbal i gestual, la convulsió, l'espasme i la repetició tan física com de discurs i d'estructura formal, on es van alternant un cop i un altre el discurs i la cançó, acaba irritant l'espectador en una peça que, tot i l'excessiva llargada, convida a seguir la carrera d'aquesta bomba escènica.

En el pol oposat, el silenci de la proposta de Playground, una de les petites companyies del país que treballa amb els objectes. Teatre visual en què el llenguatge verbal desapareix per donar veu a aquells petits objectes

quotidians sovint llençats i oblidats, que a través de la delicadesa i precisió de la manipulació de Bobés i l'espai sonor i la música composta i interpretada en directe per Julià Carboneras esdevenen un *regne*. *El rei de la Soledat* és un espectacle íntim que des d'allò més privat explica la solitud del procés d'escriptura d'un individu que haurà d'establir quines són les prioritats de la seva vida. Bobés desplega de l'època analògica amb calaixos que s'obren i es tanquen, on el full en blanc i la pressió que provoca haver cobrat desapareixen el teclat d'una antiga màquina d'escriure, que el va allunyant de la resta fins a convertir-lo en el rei del títol. Després de girar per diferents països ha arribat, per fi, a Barcelona.